

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/196/2020
Identifikačné číslo spisu:	8714212967
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8714212967.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, zastúpeného advokátskou kanceláriou GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Jozefská 3, IČO: 35 951 125, proti žalovanej 1/ L. R., narodená XX. N. XXXX, trvale bytom v I., Z. XXXX/XX, žalovanému 2/ K. R., narodený XX. K. XXXX, trvale bytom v I., Z. XXXX/XX, obom zastúpeným advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom v Poprade, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, žalovanému 3/ N. K. X., narodený XX. A. XXXX, trvale bytom v J. C. XX, zastúpenému JUDr. Marcelom Kohútom, advokátom so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95 a žalovanému 4/ C. J., narodený XX. Y. XXXX, trvale bytom v I., K. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, o zaplatenie sumy 380,16 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 15 C 51/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. júna 2020, sp. zn. 12 Co 18/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. decembra 2019, č. k. 15 C 51/2015-276, zamietol žalobu žalobcu a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi a žalovanými 3/ a 4/ ako ručiteľmi bola dňa 9. apríla 1998 uzatvorená zmluva (nespotrebiteľského charakteru) o poskytnutí podpory vo forme úveru, na základe ktorej žalobca žalovaným 1/ a 2/ poskytol úver vo výške vtedajších 300.000,-Sk s lehotou splatnosti 30 rokov, pričom žalovaní 1/ a 2/ sa ho zaviazali splácať v pravidelných mesačných splátkach, splatných do 15. kalendárneho dňa mesiaca vo výške vtedajších 1.265,-Sk. Žalovaní 1/ a 2/ sa dostali do omeškania s plnením splátok, preto boli žalobcom dňa 2. júla 2014 vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy. Z dôvodu, že z ich strany nedošlo k úhrade dlžnej sumy, žalobca listom zo dňa 22. decembra 2014 odstúpil od zmluvy.

Žalobca však neunesol dôkazné bremeno v tvrdení, že odstúpenie od zmluvy bolo uložené pre žalovaných 1/ a 2/ na pošte dňa 30. decembra 2014, a týmto okamihom mali potom žalovaní 1/ a 2/ objektívnu možnosť oboznámiť sa s odstúpením od zmluvy, ak navyše žalovaní 1/ a 2/ preukázali, že sa v rozhodnom období dlhodobo zdržiavali v zahraničí (v B.), a teda aj uvedené svedčí o tom, že nemali objektívnu možnosť oboznámiť sa s týmto odstúpením. Žalobca v priebehu konania nepreukázal, že by bol predmetný prejav vôle (odstúpenie od zmluvy) aj adresoval žalovaným 1/ a 2/ na poštovú prepravu. Žalobca doručenkou preukázal doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanému 3/, ktorý bol ručiteľom. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol, keďže nedošlo k účinnému odstúpeniu od zmluvy, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok na peňažné plnenie uplatňovaný v tomto spore. Z tohto dôvodu sa potom už súd prvej inštancie ani osobitne nezaoberal vznesenou námietkou premlčania. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 1 ods. 1, ods. 2, § 6 ods. 1 písm. a), § 7 ods. 1 písm. a) zák. č. 150/2013 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, § 344, § 345 ods. 1, ods. 2, § 349 ods. 1, § 351 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a § 45 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2. Krajský súd v Prešove v záhlaví označeným rozsudkom prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie pre jeho vecnú správnosť potvrdil, druhým výrokom žalovaným 1/ až 3/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania a tretím výrokom žalovanému 4/ ich náhradu nepriznal. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že Občiansky ani Obchodný zákonník nepredpisujú doručenie zásielky obsahujúcej jednostranný právny úkon odstúpenia od zmluvy do vlastných rúk druhého účastníka (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka). Preto postačí, ak sa ocitne taká zásielka vo sfére jeho dispozície. Písomnosť sa ocitne vo sfére dispozície druhého účastníka tým, že získa možnosť zoznámiť sa s jej obsahom. Nie je pri tom vždy nevyhnutné, aby sa druhý účastník naozaj s obsahom prejavu vôle zoznámil; rozhodujúce je, aby mal, objektívne vzaté, možnosť obsah písomnosti spoznať (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29. júna 2004 sp. zn. 28 Cdo 72/2004, z 08. januára 2008 sp. zn. 28 Odo 8050/2006, uverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk 10/2008 pod č. 104). V otázke doručovania odstúpenia od zmluvy žalovaným z obsahu spisu plynie tak, ako to správne konštatoval vo svojom odôvodnení i súd prvej inštancie, že doručenie tejto písomnosti žalobca bezpečne a hodnoverne preukázal iba vo vzťahu k žalovanému 3/. Naopak obsah spisu netvorí doklady preukazujúce doručovanie označenej písomnosti aj ostatným žalovaným. Aj v prípade preukázania (čo však v spore žalobca nepreukázal), že odstúpenie od zmluvy sa od žalovaných 1/ a 2/ vrátilo ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, nemožno hovoriť, že žalovaní 1/ a 2/ mali objektívne možnosť na základe oznámenia pošty vyzdvihnúť si uloženú zásielku obsahujúcu odstúpenie od zmluvy a zoznámiť sa s jej obsahom skôr, než sa nevyzdvihnutá zásielka vrátila späť, a to s poukazom na ich v rozhodnom období dlhodobé zdržiavanie sa v zahraničí. Účinky doručenia odstúpenia od zmluvy tak nenastali, a ak žalobca odvodzoval svoj nárok na peňažné plnenie uplatnený v tomto spore od odstúpenia od zmluvy, súdu prvej inštancie niet čo vytknúť, ak žalobu zamietol.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu v rozsahu jeho prvého a druhého výroku podal dovolanie žalobca a odôvodnil ho dovolacími dôvodmi podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Za právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, považoval otázku, či a ak áno, v akom okamihu nastala účinnosť prejavu vôle (odstúpenia od zmluvy) v kontexte jeho doručenia adresátom (žalovaným 1/ a 2/), ktorí si zásielku neprebrali na pošte v odbernej lehote a namietali, že sa v mieste doručenia nezdržiavali. Ergo komu možno pričítať riziko existencie prekážky dôjdenia zásielky na strane adresáta. Žalobca za nesprávne právne posúdenie vykonané odvolacím súdom považuje posúdenie otázky, či odstúpenie od zmluvy bolo zo strany žalobcu vykonané správne, a či správne aplikoval závery vyplývajúce z ustanovenia § 45 Občianskeho zákonníka upravujúce fikciu doručenia. Žalobca doručoval odstúpenie od zmluvy doporučenou zásielkou s doručenkou na adresu trvalého pobytu žalovaných 1/ a 2/, pričom títo si zásielku na základe údajov na nej uvedených neprebrali v odbernej lehote. Daná skutočnosť mala byť súdom nižšej inštancie preukázaná aj opakovane, avšak

tieto ju ignorovali a nesprávne uzavreli, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi nikdy neoznámili zmenu adresy na doručovanie, ani skutočnosť, že pracujú v B.Ú., pričom majú stále evidovaný trvalý pobyt na adrese, na ktorú im žalobca doručoval odstúpenie od zmluvy. Nemôže byť preto na ťarchu žalobcu, ak žalovaní 1/ a 2/ vedome neprijali náležité opatrenia umožňujúce im včas a riadne sa oboznámiť s obsahom zásielok im adresovaných a doručovaných na miesto adresy trvalého pobytu. Na účely posudzovania predmetnej otázky, komu možno pričítať riziko existencie prekážky dôjdenia na strane adresáta ide o takú právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Nedbanlivosť v prístupe k prijímaniu zásielok je rizikom, ktoré v zmysle relevantných právnych názorov slovenských právnych teoretikov aj zahraničnej judikatúry znáša adresát.

3.1 Za nesprávny považoval žalobca aj záver odvolacieho súdu, že aj v prípade, ak sa odstúpenie od zmluvy od žalovaných 1/ a 2/ vrátilo ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, nemožno hovoriť, že žalovaní 1/ a 2/ mali objektívne možnosť na základe oznámenia pošty vyzdvihnúť si uloženú zásielku na pošte a oboznámiť sa s jej obsahom skôr, než sa nevyzdvihnutá zásielka vrátila späť, a to s poukazom na ich v rozhodnom období dlhodobé zdržiavanie sa v zahraničí. Ak žalovaní 1/ a 2/ namietali nezdržiavanie sa v mieste ich trvalého pobytu, bolo ich povinnosťou toto svoje tvrdenie aj preukázať a podniknúť kroky umožňujúce doručovanie a dôjdenie zásielok (napríklad poverením tretej osoby kontrolou poštovej schránky, splnomocnením tretej osoby na preberanie zásielok alebo službou časového doposielania zásielok). Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 5 Cdo 129/2010 (R 27/2011), od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť, a v zmysle ktorého „prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície, pričom tým možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi.“ Z právnej vety citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že účinky doručenia písomnosti nastávajú v okamihu, kedy adresát nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky.

3.2 Žalobca ďalej v dovolaní poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 73/2016, v zmysle ktorého „neúspešným pokusom o doručenie na adrese sídla žalobcu a následným vhoďením oznámenia o uložení zásielky na pošte bolo adresátovi objektívne umožnené si zásielku vyzdvihnúť a oboznámiť sa s jej obsahom a skutočnosť, že tak adresát aj napriek vedomosti o uložení zásielky na pošte neurobil, nemôže byť na ťarchu odosielateľa.“ Dovolaciemu súdu navrhol, aby zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

4. K dovolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní 1/ a 2/ tak, že v dovolaní absentuje konkretizácia, v čom sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 129/2010 a dovolanie preto nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. žalobca v dovolaní neuviedol právnu otázku, ktorá dovolacím súdom nebola v jeho rozhodovacej praxi riešená. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu zamietol.

5. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 3/, ktorý zotrval na svojich vyjadreniach pred súdom prvej inštancie. Žalobu, ako aj dovolanie žalobcu považuje za nedôvodné a rozhodnutia súdov nižšej inštancie za vecne správne. Žalobca v dovolaní len recykuje argumenty prednesené v konaní pred súdmi nižšej inštancie. Žalobca v konaní predložil odstúpenie od zmluvy, ale nepreukázal, že by predmetný prejav vôle aj adresoval žalovaným 1/ a 2/ na poštovú prepravu. Žalovaní 1/ a 2/ tak nemali objektívnu možnosť oboznámiť sa s odstúpením od zmluvy. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu zamietol.

6. K vyjadreniam žalovaných 1/ až 3/ k dovolaniu podal žalobca repliku, v ktorej zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v dovolaní a reagoval na námietky žalovaného 3/ uvedené v jeho vyjadrení k dovolaniu, v rámci ktorých tento tvrdil, že žalobca je dodávateľom a ide o spotrebiteľskú zmluvu.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v zmysle §

429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

10. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia vecí preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

11. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p.. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil, riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

12. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

14. Dovolať v dovolaní naformuloval právnu otázku nasledovne: či a ak áno, v akom okamihu nastala účinnosť prejavu vôle (odstúpenia od zmluvy) v kontexte jeho doručenia adresátom (žalovaným 1/ a 2/), ktorí si zásielku neprebrali na pošte v odbernej lehote a namietali, že sa v mieste doručenia nezdržovali. Ergo komu možno pričítať riziko existencie prekážky dôjdenia zásielky na strane adresáta. Žalobca za

nesprávne právne posúdenie vykonané odvolacím súdom považuje posúdenie otázky, či odstúpenie od zmluvy bolo zo strany žalobcu vykonané správne, a či správne aplikoval závery vyplývajúce z ustanovenia § 45 Občianskeho zákonníka upravujúce fikciu doručenia. Možno konštatovať, že otázka nastolená dovolateľom je otázkou právnou, a preto dovolací súd pristúpil k posúdeniu, či ide o otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Z obsahu spisu aj rozhodnutí súdov nižšej inštancie dovolací súd zistil, že príčinou zamietnutia žaloby žalobcu bola skutočnosť, že tento neunesol dôkazné bremeno v tvrdení, že odstúpenie od zmluvy bolo uložené pre žalovaných 1/ a 2/ na pošte dňa 30. decembra 2014, a týmto okamihom mali potom žalovaní 1/ a 2/ objektívnu možnosť oboznámiť sa s odstúpením od zmluvy. Žalobca v priebehu konania doručenie odstúpenia od zmluvy bezpečne a hodnoverne preukázal iba vo vzťahu k žalovanému 3/. Naopak, obsah spisu netvorí doklady preukazujúce doručovanie označenej písomnosti aj ostatným žalovaným. Uvedený skutkový stav zistený súdmi nižšej inštancie je pritom pre dovolací súd záväzný, a tento nie je oprávnený doňho v priebehu dovolacieho konania zasahovať. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolené otázky nie sú otázkami, od vyriešenia ktorých by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a to vzhľadom na skutočnosť, že sa zaoberajú účinkami a okolnosťami doručenia odstúpenia od zmluvy žalovaným 1/ a 2/ za situácie, kedy nebolo v konaní preukázané, že žalobca predmetné odstúpenie od zmluvy vôbec podal na poštovú prepravu za účelom jeho doručenia žalovaným 1/ a 2/.

15. Vo vzťahu k nesúhlasu žalobcu s konštatovaním odvolacieho súdu, že aj v prípade, ak sa odstúpenie od zmluvy od žalovaných 1/ a 2/ vrátilo ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, nemožno hovoriť, že žalovaní 1/ a 2/ mali objektívne možnosť na základe oznámenia pošty vyzdvihnúť si uloženú zásielku na pošte a oboznámiť sa s jej obsahom skôr, než sa nevyzdvihnutá zásielka vrátila späť, a to s poukazom na ich v rozhodnom období dlhodobé zdržiavanie sa v zahraničí, dovolací súd uvádza, že odvolací súd uvedené konštatoval pre prípad, ak by bolo v konaní preukázané, že žalobca odstúpenie od zmluvy žalovaným 1/ a 2/ doručoval a zásielka sa mu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Toto však v konaní preukázané nebolo, a preto ani dovolací súd nepovažuje za potrebné zaoberať sa touto časťou argumentácie v dovolaní žalobcu.

16. Podľa § 447 písm. f) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

17. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. f) C. s. p.

18. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovaným 1/ až 3/ úspešným v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.). Žalovanému 4/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v priebehu dovolacieho konania preukázateľne nevznikli.

19. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.